

20.11.75

הדו"ח על מגיפת הגירושין בחוגי ה-
בוהימה התלאבית היה קצר ותמציתי.
אולם קדמו לו התלבטויות קשות במערכת.
השאלה הגדולה היתה: האם צריך עתון
לטפל בנושא זה, שהוא בתחום הפרט?

★ ★ ★

דעת השוללים היתה: אסור! חיינו הפר-
טיים של אדם, גם של אמן, שייכים רק לו
עצמו. פרשת-גירושין היא תמיד פרשה
כאובה בחיי הבעל והאשה, ורשאים הם
לדרוש כי זרים לא יחטטו בפצעייהם.
דעת המחייבים היתה: דרוש ומותר!
גירושיו של איש-ציבור הם בעלי עניין צי-
בורי. ברגע שאיש עולה על הבמה — אם
כשחקן, אם כפוליטיקאי, אם כסופר —
הרי הוא הופך את עצמו בהכרח מלאה
לדמות ציבורית. באותו רגע הוא מותר,
במידה מסוימת, על זכותו לחיים פרטיים.
מעשיו הופכים נושא לגיטימי של דיווח.
אנשי-ציבור עצמם הם הראשונים ה-
דוגלים בדעה זו בשאר ימות השנה. הם
מזמינים את העיתונאים לנשואיהם ולכל
אירועיהם המשפחתיים האחרים. הם מקד-
מים בברכה את הפירסומת האישית העוז-
רת להם בדרכס (ולעיתים אף רודפים אחר
ריה במרץ רב). אם כן, איך הם יכולים
לתבוע לעצמם, לפתע, חסינות כשפירסום
מאורע חשוב בחייהם אינו לרווח?
יתר על כן — אדם, שחיוו זוכים לדיווח
עתונאי שי, ומתמיד — איך ישר להע-
לים את גרושיו? כעבור כמה חודשים או
שנים הוא נישא מחדש. עוד זמן רב לפני
כן מסתגן מצבו האישי החדש לדיעת ה-
ציבור, בדרך זו או אחרת. אם כן, מה ה-
טעם בהעלמה?

מובן שיש ארצות בהן אין חיי האמנים
והסופרים משמשים נושא לעתונות — כי
גון ברית-המועצות. שם מכונים כל זקורי
הפירסומת לעבר איש אחד (עם או בלי
פולחן-האישיות), ואין העתונות המפלגתית
הממושמת מדוחת על חייהם של אחרים.
אולם בכל הארצות בהן קיימת עתונות
חיפשיה — ארצות-הברית, בריטניה, צרפת,
איטליה — כלל לא יתכן להעלים את גירור
שיהם של אנשים חשובים מדפי העתונות.
כל העתונות — החל בניו-יורק טיימס וכלה
באחרון עלוני הסנסציות — מדהמים עליו-
הם. ההבדל הוא רק בטיב הדיווח, בהגיגו-
תו, בטעמו או בחוסר טעמו הטוב. הפיר-
סום עצמו הוא חלק מן המחיר שמשלם
אדם המורת הפיכתו לדמות ציבורית.

★ ★ ★

דעה זו ניצחה עקרונית, וכמוצאה מכך
פורסם הדו"ח. אני מקוה שתסכים עמי כי
הצטיין בהתאפקות עתונאית — וכמה מן
האנשים שהוזכרו בכתבה אף מצאו לנכון
להודות לנו על כך.
השתדלנו לשמור על גבולות הטעם ה-
טוב. לא חיטטנו בפצעים. לא נכנסנו ל-
פירוט גורמי הגירושין בכל מיקרה, והסי-
תפקנו בציון הגורמים הכלליים שהם ב-
תחום החברתי.

לגבי אנשי ציבור, נידמה לי שזה הפתרון
הטוב ביותר. הוא בחדאי הולם ביותר את
קיומה של עתונות חופשית, אשר בה כל
קשר של השתקה — ויהיו נימוקיו, לכאור-
רה, טובים כאשר יהיו — מתנגס תמיד.

★ ★ ★

רק על דבר אחד יש להצטער צער רב —
מישגה המור שחל לגבי שני פרטים ש-
הוזכרו בכתבה. הוא נבע מאי-הבנה נדירה
ומזוהרה, שאנו עדיין עוסקים בפגיענות.
אין שמץ של אמת בשמועה כאילו ה-

שושנה זובין ו"רוש" גרדוש

קאריקטוריסט קריאל ("דוש") גרדוש
גרש או שהדוגמנית לאה שורץ התגה ה-
אין צורך לומר כי אנו מצטערים
מישגה זה בכל לבנו ורואים בו כש-
חמור מבחינה עתונאית.

למען כפר

20 סיג.
75 אג.

תוצרת דובק ערבות לטיב

פרסום דר יעקבסון

יובלו של חלוצ

בתחילת שנות השלושים עדיין לא ידעו בארץ מה זה פרסום.
העליה ממרכז אירופה ובפרט זו מגרמניה הביאה אלינו מנהגים
חדשים ובעלי מקצועות שונים וביניהם אנשי פרסום מנוסים.

מר מקס שפט אשר עלה ארצה מגרמניה בשנת 1933 וחוגג
בימים אלה 30 שנות פעולה בארץ נזכר בימים ההם כאשר הפרסור
מת בכלל וזו על הבד בפרט היתה עוד בחיתוליה. צבור היצרנים
בישראל לא הכיר כלל וכלל את הפרסום בקולנע ואת תועלתו
לקידום המכירות בצד צינורות הפרסום האחרים.

לפיכך, נרתם במלוא אוננו לשכנע את הלקוחות הפוטנציאליים
להגדיל את תקציבי הפרסום שלהם בצד המודעות גם בפרסום
בקולנע.

מאז ועד היום מלווה מקס שפט את הפרסום בארץ שכיום מוכר
כמכשיר ראשוני בשיווק. המסד שהוא הניח בעבודתו החלוצית יצר
תעשיית פרסום רבתי ברמה בינלאומית, ובשטח הקולנע — יצר
תעשיית שקופיות, סיפק תעסוקה לגרפיקאים וקידם את ניצול
הצינור הפרסומי בקטעי פרסומת ביומני קולנע. סרטי הפרסומת,
בצד הסרטים הדוקומנטריים אשר יוצרו בארץ בשנים האחרונות,
היוו את הבסיס הכלכלי אשר עליו התחילה לצמוח תעשיית
הסרטים הצעירה שלנו.